

1

คณิตศาสตร์หรือญกอนนะครึบ

ในบ้านของเขามีเปียโนอยู่หลังหนึ่ง

หกโมงเช้า แดดแรกของวันทอแสงลงบนเปียโนหลังนั้น พ่อกำลังหยิบถ้วยรางวัลใส่ในลังกระดาษ

"เอาแฟ้มใส่เกียรติบัตรมาให้พ่อที" พ่อกล่าว มือหยิบถ้วยรางวัลจากการแข่งขันตอบปัญหาวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษเรียงลงในลังสีน้ำตาล ลินหยิบแฟ้มสีดำหน้าบรรจุเกียรติบัตรเรียนดีมากมายยื่นให้พ่อ ดวงตาสีดำเรียวเล็กของเธอจับจ้องถ้วยรางวัลถ้วยสุดท้ายที่ยังอยู่บนชั้นวางของ ไม่ได้ลงไปอยู่ในกล่องรวมกับถ้วยรางวัลอื่นๆ

"พ่อ ถ้วยรางวัลที่ชนะเลิศประกวดเปียโนตอน ป.หนึ่ง ละ ไม่เอาไปหรือ"

"เราไปสมัครเข้าเรียน ม.ปลาย เอาไปแค่ผลงานตอน ม.ต้น กับประถมปลายบางส่วนก็พอแล้วละ อันนั้นมันเก่านานไปแล้ว"

"อืม..." ลินตอบรับ ตายังคงจับจ้องที่ถ้วยรางวัลนั้น วันนี้เธอสวมชุด

นักเรียน ม.ต้น มัดผมเปียเดี่ยวดูเรียบร้อย แถมยังสวมแว่นสายตาอันโต
วันนี้เธอจะไปสอบสัมภาษณ์เพื่อเข้าเรียนโรงเรียนกรุงเทพวิบูลญา
โรงเรียนที่พ่ออยากให้เธอได้เข้าเรียนมากที่สุด

รถยนต์สีดำคันหรูจอดอยู่ตรงหน้าโรงแรมแห่งหนึ่ง คนขับรถ
กระดิกนิ้วตามจังหวะเพลงกำลังรอให้ผู้โดยสารของเขาเดินออกมาจาก
ในโรงแรม

ผู้โดยสารที่เขารอคอยไม่ใช่แขกที่มาพักแต่คือตัวเจ้าของโรงแรมเอง
คนขับรถประจำตัวของท่านผู้บริหารนั่งฟังเพลงเพลินๆ แต่เมื่อสายตา
เหลือบไปเห็นว่าเจ้านายของตนเดินลงบันไดหน้าประตูตรงมาที่รถแล้ว เขา
ก็รีบกดปิดเพลงลูกทุ่ง พร้อมหันไปตรวจเช็กอีกครั้งว่าเบาะที่นั่งอยู่ในสภาพ
เรียบร้อย

ประตูถูกเปิดออก เจ้านายของเขาก้าวเท้าขึ้นรถพร้อมด้วยภรรยาและ
ลูกชายวัยรุ่น เจ้านายเอ่ยชื่อโรงเรียนแห่งหนึ่งและบอกชื่อถนนที่ตั้ง คนขับรถ
เอ่ยว่า "รับทราบครับ" แล้วออกรถอย่างนุ่มนวล

"ทางโรงเรียนเขาเรียกมาเท่าไรคะ" ฝ่ายภรรยาถามขึ้นเรื่อยๆ

"พิจารณาจากผลสอบของเจ้าพัฒน์" คนเป็นพ่อตอบ "เขาขอให้เรา
ซื้อ iMac ให้โรงเรียนยี่สิบเครื่อง"

"ก็คุ้มนะคะ ตาพัฒน์จะได้เรียนในโรงเรียนดีๆ" คุณแม่เอ่ย

"ไม่ต้องห่วงหรอก เขาติดต่อเรามาก่อนสัมภาษณ์เสียอีก ยังไงก็ได้
เข้าเรียนแน่ๆ อยู่แล้ว" พ่อพูดอย่างเฉยชาแต่แฝงความมั่นใจอยู่ใน
กระแสบเลียง ส่วนลูกชายไม่ได้ตอบอะไร เขามองออกไปนอกรถคล้ายไม่อยู่
ร่วมในการสนทนา คนขับรถเองก็นิ่งเงียบ ทำเป็นไม่รับรู้บทสนทนาที่ได้ยิน
อยู่ในขณะนี้

รถสิต้ามุ่งหน้าไปสู่วรรณษาโรงเรียนกรุงเทพพวบลัญญา

ในหองโถงของโรงเรียนมีแกือถูกจัดไว้เป็นแถวยาว แต่ละแถวมีแกือสามตัวสำหรับให้นักเรียนที่รอเข้าคิวสัมนาษาณ์ได้นั่งกับผูปกครองของตน พัฒน์นั่งกระดิกเท้ารอโดยมีพ่อแม่ั่งขนาบข้าง เขาหันไปรอบๆ มองนักเรียนคนอื่นด้วยความสนใจ จนกระทั่งแม่ส่งเสียงปราม

"พัฒน์ อย่านั่งกระดิกเท้า"

พัฒน์มองหน้าแม่ หยุดกระดิกเท้าในทันที

ตอนนั้นเองที่สาวน้อยคนหนึ่งเดินออกมาจากหองสัมนาษาณ์ เธอเป็นเด็กสาวหน้าตาสดใสน่ารัก เดินเคียงคู่มากับคุณพ่อของตน พัฒน์สะดุดตาความสวยใสของเด็กสาวทันที เขาเหลือบมองเธอ สาวเจ้าเดินขนาบคุณพ่อปากพูดเสียงเจือแจ้ว

"เขาเรียกตั้งสิ่แสน พ่อมีจ่ายเธอ" แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่ในดวงตาของเธอไร้ซึ่งแววกังวล

"พอไหวอยู่แหละเธอ" คุณพ่อหัวเราะ โอบไหล่ลูกสาวด้วยความเอ็นดู

ตอนนั้นเองที่ดวงตาสุกใสของเธอสลื่อนมาจับที่ใบหน้าของพัฒน์ เธอหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง พัฒน์จึงโอบมือให้เธอด้วยท่าทางสบายๆ

เธอยิ้มตอบ กอนจะเดินเลยแกือ็ของเขาไป

ร่างของเธอสลื่อนผ่านแกือ็ซึ่งแบงค์นั่งอยู่กับแม่ของเธอ แม่นั่งนิ่งพยายามย็ดหลังให้ตรง แต่ความปวดทรมานที่เกาะกินแผ่นหลังของแม่ทำให้แม่ั่งได้ตัวไม่ตรงนัก หลังและไหล่ของแม่องุ้มลง เป็นผลจากการทำงานหนักมาเป็นเวลานาน

แบงค์มองเด็กสาวที่เดินผ่านเขาไปพลางคิดถึงคำพูดของเธอ

สี่แสน...หากเรียกแพงขนาดนั้น เขาก็คงไม่มีปัญญาเข้าเรียนโรงเรียนนี้
เด็กหนุ่มบิตมือไปมา สีหน้าเต็มไปด้วยความทุกข์และกังวล

ในที่สุดก็ถึงคิวของลิน เมื่อเลขฯ ของ ผอ. ประกาศชื่อ "รินรดา
นิลเทพ" เธอกับพอก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง พ่อเดินแบกถังกระดาษใบใหญ่ ลิน
จึงเป็นคนเปิดประตูให้กับเขา

เมื่อเข้าไปในห้องสัมภาษณ์ซึ่งคือห้องทำงานของ ผอ. ลินมองไป
รอบๆ ห้องก่อนจะหยุดสายตาศึกษา ผอ. ซึ่งเป็นหญิงสาววัยกลางคน
แต่งตัวสุภาพแต่ทันสมัย ไว้ผมบ๊อบทะเลมดทะเลแมง ผอ. ดูมีมาดของนักธุรกิจ
หญิงแกร่งมากกว่ามาดของคุณครูใจดี ลินยกมือไหว้เธอ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้
หน้าโต๊ะตัวนั้น มองใบหน้ารูปไข่ของหญิงเจ้าของห้องด้วยความสนใจ

ผอ. เริ่มต้นด้วยการให้ลินแนะนำตัว จากนั้นก็เปิดแฟ้มประวัติ
ที่พ่อของเธอยื่นให้ ด้านในมีเกียรติบัตรที่แสดงว่าเธอได้เกรด 4.00 จาก
โรงเรียนเก่าตลอดทั้งสามปีที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

"เกรดเฉลี่ย 4.00 ตลอดทุกปีตั้งแต่ ป.หนึ่ง เป็นนักเรียนดีเด่นตั้งแต่
ม.หนึ่ง ถึง ม.สาม แข่งขันตอบปัญหาคณิตศาสตร์ได้อันดับหนึ่งของเขตพื้นที่
การศึกษา อันนี้ภาพตอนชนะเลิศโครลเวิร์ดระดับประเทศครับ" พ่อของลิน
พูดด้วยน้ำเสียงนุ่มๆ ของคนเป็นครู เขาเอ่ยอธิบายเกียรติบัตรในแต่ละหน้า
ซึ่ง ผอ. เปิดมาพบ ฝ่ายลินก็ได้แค่นั่งยิ้มๆ อยู่ข้างพ่อ รอยยิ้มของเธอนั้น
มีความรู้สึกเกร็งๆ ผลมอยู่ อาจเกิดจากความอายที่พ่อเล่าประวัติของตน
อย่างละเอียด หรือไม่ก็เป็นเพราะเธอกำลังกังวลกับการสอบสัมภาษณ์

เสียงที่นุ่มนวลของพ่อพูดต่อไป "มีถ้วยรางวัลจากการแข่งขันกีฬา
นะครับ อันนี้ถ้วยการแข่งขันว่ายน้ำ" พ่อทำท่าจะหยิบถ้วยรางวัลออกมาจาก
ในลังกระดาษ แต่ ผอ. ยกมือขึ้นห้ามเสียก่อน

"ไม่ต้องแล้วละพี่วิทย์" เธอเรียกชื่อพ่ออย่างคนที่รู้จักกันมาก่อนแล้ว "ขนาดนี้ก็พอแล้ว"

ผอ. วางแฟ้มลงบนโต๊ะ ฐมีโอไปมาพร้อมพูดต่อ "ไม่ต้องถามแล้ว ละมั้งคะว่าโรงเรียนเราอยากจะทำห้องเรียนหรือเปล่า ต้องถามน้องลินมากกว่า" ผอ. หันมามองลิน สีหน้าและแววตาของเธอดูอ่อนโยนใจดี ขณะเอ่ยว่า "อยากเรียนที่นี่ไหมคะ"

แม้จะได้รับข่าวน่ายินดี แต่ลินกลับมีสีหน้าลังเลใจ

"ว่าไงลูก" พ่อยิ้มแย้ม ตบไหล่ลินพลงพูดกระตุ้น

ลินเหลือบตาไปมา ขณะที่เอ่ยตอบไปว่า "หนู...ยังไม่ต้องให้คำตอบตอนนี้ก็ได้ใช่ไหมคะ..."

คำตอบของลินทำให้ผู้ใหญ่อีกสองคนในห้องทำหน้าที่สงสัยออกมาทันที ผอ. ขยับตัวอย่างแปลกใจ ส่วนผู้เป็นพ่อมองหน้าลูกสาว

"ไม่ใช่ว่าหนูไม่อยากเรียนที่นี่นะคะ" ลินรีบพูด "แค่คิดว่าที่เดิมอาจจะเหมาะกับหนูมากกว่าอะคะ เพราะว่าถ้าย้ายมาที่นี่ เรียนหนึ่งปี พ่อต้องจ่ายเกือบปีละแสนห้าอะคะ"

หญิงผู้อำนวยการแลดูประหลาดใจ เธอกล่าวว่า "แสนห้าได้ยังไงคะ ค่าเทอมที่นี่เทอมละหกหมื่น ก็ปีละแสนสองสิ"

ลินกลืนน้ำลาย แสดงสีหน้ากังวลก่อนอธิบายออกไปว่า

"ก็ใช่คะ แต่โรงเรียนเดิมที่หนูเรียนเป็นโรงเรียนที่พ่อสอนอยู่ หนูเลยไปเรียนพร้อมพ่อได้ทุกเช้า แต่ถ้ามาที่นี่ หนูต้องนั่ง BTS รวมค่ามอเตอร์ไซค์ เข้าชอยก็ตกวันละ 80 บาท ไปกลับ 8 เดือน 170 วัน บวกกลางวันหยุดราชการ แล้วด้วยเนี่ย คิดเป็นเงิน 13,600 บาทต่อปี"

ระหว่างที่ลินพูดออกมาพ่อก็แสดงสีหน้าตกใจมากขึ้นเรื่อยๆ เขาเอื้อมมือไปแตะขาลินให้หยุดพูด แต่เธอไม่หยุด แถมยังตีมือพ่อให้หยุดห้าม

Bad Genius ฉลาดเกมส์โกง

เธอ และรั้วริมฝีปากพูดต่อไป

"แล้วก็ยังมีเรื่องค่าข้าวแกงอะคะ"

ประโยคต่อมาเรียกสีหน้ากึ่งประหลาดใจกึ่งกระอักกระอ่วนจาก ผอ. แต่ลินไม่สนใจ ยังคงสาธยายต่อไป

"อาหารกลางวันโรงเรียนกำหนด กับข้าว 2 อย่าง 20 บาท ส่วนที่นี้ 35 บาท แพงกว่า 75%"

คราวนี้พ่อแสดงสีหน้าหนักใจออกมาอย่างชัดเจน แต่การคำนวณค่าใช้จ่ายของลินยังไม่จบ เธอตกลงใจจะสาธยายให้มันหมดสิ้นไปเลยจ้า เธอคำนวณยังไม่มันถึงได้คำตอบออกมาที่หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท!

"แล้วยังมีค่าอุปกรณ์การเรียนใหม่ราว 875 บาท และก็ชุดนักเรียนใหม่อีก 1,184 บาทด้วยนะคะ รวมๆ แล้วหนูก็เลยคิดว่า..." คำตอบมันได้หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่คำนี้ลินไม่ได้พูดออกไป เธอเปลี่ยนไปพูดสรุปว่า "มันอาจจะไม่คุ้มคะ"

ผอ. เคาะนิ้วกับโต๊ะ สีหน้าคล้ายประเมินอะไรอยู่ในใจ เธอเหมือนถูกใจในตัวลินด้วยเหตุผลอะไรบางอย่าง ส่วนผู้เป็นพ่อก็พยายามทำหน้าที่ปกติ แล้วพูดตกลงกลับเกลื่อนว่า "คณิตศาสตร์เหรียญทองนะครับ"

จากนั้นพ่อก็หันไปจับแขนลินพร้อมเรียกเบาๆ "ลูก...พ่อจ่ายได้"

คำยืนยันจากผู้เป็นพ่อไม่ได้ทำให้ลินคลายกังวล เธอกระซิบตอบกลับไป "พ่อจ่ายไม่ไหวหรอก"

แล้วพ่อก็ตอบกลับมา "ไหว เชื่อพ่อสิ"

"แต่พ่อ..."

ระหว่างที่สองพ่อลูกกำลังเถียงกันแบบกระซิบอยู่นั้น ผอ. ก็พูดแทรกขึ้นมา "แล้วถ้าให้เรียนฟรีละคะ"

สองพ่อลูกหยุดกระซิบกระซาบแล้วหันมามองหน้าเธอทันที

ผอ. จึงพูดต่อไปอีกว่า "อะ พี่วิทย์ เต๋ยวน้องแถมทุนอาหารกลางวันฟรี ให้เลยก็แล้วกันนะคะ อยากให้รู้ว่าโรงเรียนของเราเห็นค่าความฉลาดของ น้องลินขนาดไหน" จากนั้นเธอก็หันมามองหน้าลิน แสดงสีหน้าใจดีแล้วพูด "คุ้มหรือยังคะ น้องลิน"

แต่ผู้ที่ตอบกลับเป็นประวิทย์ผู้เป็นพ่อซึ่งเอ่ยกลับมา "คุ้มครับ คุ้มค่า ที่แบกถ้วยรางวัลมาเนี่ย"

การเล่นมุกตลกของพ่อทำให้ ผอ. หัวเราะ "ลูกเก่งก็ต้องแบกมาหนัก น้อยนะคะ"

พ่อยิ้ม หันไปถามลิน "ตกลงนะลูก"

และเด็กสาวก็ตอบรับด้วยการพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

ตั้งแต่นั้น รินรดา นิลเทพก็กลายเป็นนักเรียนทุนของโรงเรียน กรุงเทพฯวิัญญา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)